

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXXII. An & quas ob causas conueniat, vt satisfiat purgandis
Spiriticus, nostram operam implorantibus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

interuenientibus liberaretur, aliquoties ante, per visum admone-
ri Sanctus vir videbatur. De Bernardo verò scribit VVilhelmus
Abbas, cap. 10. lib. de vita Bernardi, eiusdem precibus adiutum
quendam, & societate sanctorum in cœlo adiunctum, qui iam an-
num integrum pœnas easdem purgatorias sustinuerat. Et Arnul-
phus presbyter quidam S. Remberto, archiepiscopo Bremensi
apparuit; seque ieiunio quadraginta dierum, quod ille pro ipso,
atque ab ipso rogatus, persoluerat, pœnis se solutum, & felicitate
Sanctorum donatum testatus est. Surius Tomo 1. Sanctorum. O-
mitto alios plures, quorum mentio fit capitibus 75. 76. 78. &c.

CAP. LXXII.

*Multis, magnisque de causis conuenire, ut purgan-
dis Spiritibus viui succurrant, quando excita-
tis molestiis ipsorum auxilia postulant.*

Conditionem purgandorum Spirituum exposuimus, 1.
quidque molestia sua quærant: nunc quamuis libertas à
molestiis, quam expetimus, nos per se urgere possit, vt
iis subueniamus, & libertate fruamur; non tamen sola illa mouere
debet. plurimæ causæ sunt, & grauissimæ; quæ, vt his Spiritibus,
quibuscunque possumus modis, subueniamus, nos impellunt.

Et aliæ quidem ab ipsis Spiritibus sumuntur: aliæ ex nostra 2.
viuentium persona: aliæ ex malis, quæ Spiritus illi patiuntur: aliæ
ex diuina prouidètia: aliæ ab exemplo Maiorū: aliæ ex ratione ho-
nestatis: aliæ ex fructibus, qui cū hoc pietatis studio sunt cōiuncti.

Spirituum illa conditio est, vt omnino misericordia digni sint, & 3.
omnibus modis opera nostra debeant iuuari. Neque enim aut Dei,
aut illorum viuentium sunt hostes: quinimò Deum diligunt su-
per omnia nihilque eius honore prius habent: hominum verò & di-
ligunt, & expetunt, & quibus modis possunt, promouent salutem
atque incolumitatem. Qui igitur digni sunt beueficio; indigne il-
lo priuabuntur.

Summa eorum est necessitas Nam & grauissimè plectuntur, & de- 4.
cretas pœnas, nisi aliunde subleuentur, vsque ad nouissimum qua-
drantem dependere compelluntur. Vnde & dici solet huiusmodi,
extrema necessitate premi. Nec malè. Pauper est enim, qui parū ha-
bet. Pauperior, qui nihil habet. Adhuc inferior, qui nihil habet,
nec quæstum vllum, vlla omnino ex re, facere potest. At omnium
est miserimus, qui nihil in bonis habet; & nihil quicquā amplius
lucrari

lucrari potest: & multa præterea debet; & eius seueritatis creditorem sustinet, qui dilationem nullam, nullas concedit inducias; sed seuerissimè illud vsurpat: *si non habet in are; luat in pelle*. At hæc conditio est Spirituum horum, qui ad nos redeunt.

5. Quid, quod vel hoc nomine nostra suffragia opemque mereantur, quod in pœnis constituti, *pro nostra salute sint solliciti, illamque Deo suis orationibus commendent?* dignique sint nostra oratione, qui nos dignos censent sua oratione? Scio esse, qui hoc inficientur; verum vtrum bene, vehementer dubito. Quid quaeso, cur minus pro nobis orent impedit? An quia Deum nondum vident? At orabant olim pro Iudæorum gente Onias atque Ieremias, 2. Machab. cap. vltimo; qui nec ipsi Deum videbant. An quia longè inferioris conditionis sunt viuentibus? Verum hoc nihil impedit. quia etiam minimus quisque sine crimine, imò cum laude orat pro summis Ecclesiæ capitibus. An quia grauitas suppliciorum, quæ patiuntur, sic mentem occupat, vt omnem de aliis rebus cogitandi occasionem adimat? At epulo in inferno maiora tormenta sustinebat; qui tamen pro fratribus orabat Luca 16. Et in maximis tormentis constituti Martyres, pro aliorum salute fuerunt solliciti; quemadmodum suo exemplo docet B. Stephanus, Actuum 7. Non est illa suppliciorum pœnarumque, quas defuncti patiuntur, acerbitas; vt vel rationis vsu impediunt, vel pium voluntatis affectum perturbet, quemadmodum vel ipsa, quam pro se faciunt, oratio demonstrat.

6. Nos ipsos penitius introspeciamus. *ex nobis quid illis debeamus, intelligemus*. Membra quædam sumus illius corporis, cuius caput Christus est. an soli? Nequaquam. Et illi sunt eiusdem corporis membra, qui in cælo cum Christo regnant, & qui alicubi purgatoris pœnis, ob defectus, quos commiserunt, expiantur. Quod igitur membrorum in nostro corpore officium erga se mutuo, natura docente, discimus, id iis præstemus, qui eiusdem corporis, sub Christo Capite, sunt membra. Quid illud? *Compatiamur sibi mutuo*, inquit Apostolus, *membra*: vicissim aliorum, qua possunt, ratione, miseriam subleuant. Quidni igitur purgandis spiritibus subueniamus?

7. *Mala, quæ patiuntur hi Spiritus*, etiam nos impellere debent ad hoc officium ipsis præstandum. Tanta enim ab iis, qui partim viderunt, partim experti sunt, ea quorundam esse prædicantur, vt humana oratio illorum magnitudinem assequi nequeat. *Illum transitorium ignem*, inquit B. Gregorius in Psal. 3. Pœnitentialem,

omni

omni tribulatione presentis existimo intolerabiliorem. Et B. Augustinus in Psalm 37. *Quamuis, inquit, Salvi fiant per ignem; grauior tamen ille ignis erit, quam quidquid potest homo pati in hac vita.* Et Beda in eodem Psal. nulla putat esse supplicia Martyrum, vellatronum cum purgatorijs pœnis conferenda. similia docent Anselmus in 1. Corin. 3. & D. Bernardus, sermone de obitu Humberti. Igitur si in hac vita mortali naturaliter cōdonamus reis, alioquin nobis infestis, in quos publica iustitia seuerius animaduertit, vel cani quoque vel alteri bestiz indignius tractatæ; magna nos ratio vrget, vt Spiritibus illis magno spiritus affectu compatiatur, operamque, quam à nobis efflagitant, fideliter impertiamur.

His accedit, quod hoc officij genere diuina voluntati satisfieri credi debeat. Cū enim non nisi singulari diuinæ prouidentiz consilio Spiritus ad viuos redeant, & hoc fine, vt viuentium subsidia impetrent, atque à pœnis, quas sustinent grauissimas, eripiantur, redeant: an non, qui ipsorum miseretur, diuinæ voluntati satisfacere credi potest?

Maiores studium hinc multis & magnis argumentis se prodit, & nos vrget. Res luce meridiana clarior est. tantoque plus ponderis, apud nos, habere debet; quanto iam pauciores sunt, qui Maiorum exemplis insistant. Nam etsi sectæ admodum inter se sint dissectæ; ad vnum tamen omnes in defunctorum pernitiem conspirasseprehenduntur; nec qui, quam pœsidij defunctis impertiuntur; nec alios pacatè impartiri sinunt.

Virtutum etiam officia (in quibus honestatis ratio consistit) hic plurima concurrunt. fidei, quod contra nostrorum temporum Hæreticos, purgatorias pœnas, rebus ipsis, testemur. Spei, quam de diuina clementia hinc concipimus, & nostra opera aliis pro futura confidimus. charitatis, quam hoc officij genere proximis, maximè indigentibus, impendimus. deniq; aliarum quarumcunq; virtutum, quarum opera defunctorum causa suspicimus.

Quantus verò, ex his, ad nos fructus? sed præter illum, insignis quoque retributionis spes excitari potest. Omnino nobis polliceri possumus, quod quam vicem viui nos mortuis; eandem nobis mortuis viui sint præstituri, secundum illud: *Qua mensura mensi fuerit, remeretur vobis.* Lucæ 6. Vt interim taceam, quod hac re etiam eos nobis mirè deuinciamus, pro quibus suffragia facimus; & sperare possimus, quod nos cōmendatissimos habituri sint in cælis, quibus vt à supplicijs eriperentur, authores fuimus in terris.

12. Possent pro hoc argumento Sanctorum Patrum plures proferre sententias. Sed pro omnibus vna suffecerit D. Augustini, qui in lib. de Cura pro Mortuis, cap. 4. sic loquitur: *Non sunt pretermittenda supplicationes pro Spiritibus mortuorum; quas faciendas pro omnibus in Christiana & Catholica societate defunctis, etiam tacitis nominibus quorumque, sub generali commemoratione suscepit Ecclesia: ut quibus ad ista defunt parentes, aut filij, aut quicumque cognati, vel amici; ab vna ijs exhibeatur pia matre communi.* Ita Augustinus.

13. Forsitan negatur fieri posse, ut vnus alterius in se onus suscipiat, & quas alius pro meritis est, liberè pœnas sustineat. At negare hoc non debet Christianus homo. Quemadmodum in naturalibus pes non sua tantum; sed oculorum quoque causa, munere suo fungitur: nec rursus, quod oculi vident, id ad illorum propriam, sed ad communem membrorum omnium vtilitatem referendum est, nec denique quod in familia ritè instituta vnusquisque industria sua conficit; istud velut peculium in proprium commodum seorsum seponit; sed in communem omnium vsum, in medium adducit; ita in Ecclesia quoque mystica membra sibi inuicem deseruiunt, mutuasque sibi inuicem operas præstant.

14. Agnuit hoc optimè Sanctissimus Paulus. Vnde ad Rom. 15. bona à Iudæis conuersis facta docet profuisse Gentibus. Si, inquit, *Spiritualium eorum Participes facta sunt gentes; debent & in carnalibus ministrare ijs.* Et ipse, veluti communis omnium fidelium præceptor, & Doctor Gentium, per peccationes suas docet aliis prodesse. *Gaudeo, inquit ad Coloss. 1. in passionibus pro vobis, & adimpleo ea, quæ defunxi passionibus Christi in carne mea pro corpore eius, quod est Ecclesia.* Denique ad similia studia hortatur Ephesios, & in Ephesijs Christianos omnes. *Estote, inquit cap. 5. imitatores Dei sicut filij obæ ijs mi. & ambulate in dilectione, sicut Christus dilexit nos, & tradidit semetipsum pro nobis.* Vult dicere: Quemadmodum mystici corporis caput, Christus Iesus, ardenti charitate motus, pro membris suis semetipsum tradidit; ita vnumquodq; eiusdem membrum, pro altero sese tradat, oportet.

15. Pronior est Deus ad miserandum, & pro meritis pœnam condonandum; quàm ad condemnandum, vel puniendum. *Misericordia eius super omnia opera eius.* Psal. 144. *Magnificata est, inquit idem Propheta, Psal. 56 vsq; ad calos misericordia tua & vsq; ad nubes (quæ infra cælum sunt) veritas (& iustitia) tua.* Sed exploratum est eundem non ob propria tantum, sed etiam ob aliena flagitia, multos sæpe calamitatibus inuoluisse, & inuolueret quotidie. Ob pecca-

cum *Dauid*, septuaginta Iudæorum milia pestilentia extinxit; 2. *Reg.* 24. Ob vnus *Acham* sacrilegium tria eiusdem populi milia in fœdam fugam conuertit; *Iosue* 7. Ob vnus *Iona* fugam nautas cū cæteris vectoribus multum diuque tempestate iactauit; *Ionæ* 1. Ob *Pharisæorum* in Christum peccatum, totam Iudæorum gentem innumeris cladibus oppressit, &c. Si ergo Deus Opt. Max. hæc atque similia mala irrogat infanti propter alterius scelera; cur poenam temporariam iusto, vel etiam iniusto propter vltionem alterius satisfactionem non condonet?

Ob insignem *Abrahæ* pietatem pepercit Deus *Loth* & *Abimelech*; *Genes.* 19. & 20. paratumque se declarat ob decem tantum iustos, omnibus *Sodomitis* & *Gomorrhæis*, eorumque vicinis parcere: *Genes.* 18. Ob insignem *Dauidis* religionem pepercit *Salomoni*; 3. *Reg.* 11. Propter *Apostoli Pauli* charitatem ducentis naufragis animabus; *Actuum* 28. Propter *Moyse* intercessionem toti *Israëli*; *Exodi* 32. Propter offerentium fidem *Paralytico* vtriusque hominis sanitatem præstitit; *Matth.* 9. Denique, ipse inquit, *Ezech.* 22. quæsiui virum, quæ interponeret sepem, & staret oppositus contra me, pro terra, ne dissipare eam. Cū hæc igitur Dei beneficia admittantur; cur negatur eius beneuolentia, in temporalium poenarum, quas alij pro aliis in se suscipiunt, condonatione? Cur negatur piæ defunctorum viuentes posse in se onera suscipere? pro iisdemque satisfacere? Quantum possint proborum, sanctorumque hominum meritis, pulchrè ostendit *B. Chrysostomus* homilia 2. in *Psal.* 50. Sanctus *Dauid*, inquit, non solum cū in corpore esset, placuit Deo; sed & post mortem suam viuus inuenitur præstitisse solarium. Contigit namque *Ezechia* Regi, inimicas in temporibus Iudæorum gentes circumuallasse *Hierosolymam*. Et cū esset *Ezechias* iustus vir rogauit Deum: & prostratus lachrymis deprecabatur, vltionem de aduersarij postulans. Venit ad eum *Isaias* Propheeta & dicit: Ne putaret ille, quia iustitia sua exauditus est. Et certè iam defecerat *Dauid*, & habebat multos annos requiescens. Quid ergo dicit ei? Protegam hanc ciuitatem propter me, & propter *Dauid* seruum meum. *Dauid* mortuus est, & merita eius vigent. Ita *Chrysostomus*. Hinc optimè Sanctissimus Pontifex *Leo*, *Sermo.* 3. de ieiunio septimi mensis: *Apostolorum*, inquit, meritis & orationibus confidimus nobis per omnia misericordiam Dei nostri esse præstandam.

Quid igitur est, quæret aliquis, quod ab *Apostolo* dicitur, ad *Galat.* 6. vnusquisq; onus suum portabit? Quæro ego quid sit quod idè *Aposto.*

Apostolus, eodem loco; velit alterum alterius onera portare? Forfitan sibi contrarius Apostolus? aut est apud ipsum, Est & non? *Fidelis Deus* (.i. testor Deum) inquit 2. Corinth. 1. *Sermo u. ster*, qui fit ad vos, non est in ipso Est, & Non. Sunt igitur, qui dicant, de iis loqui Apostolum; qui sine pœnitentia ex hac vita discedunt, quorum onus aliorum nullus in se suscipiet, sed ipsi quas meruerunt pœnas æternas persoluent. *Vnusquisque*, inquit in hunc locum Anselmus. *grauabitur propria conscientia peccatorum. Sed & illi, qui purgatoriis pœnis expiantur, onus suum portant; quia nihil recipiunt, quod non gesserunt in corpore. Id enim meruerunt perseuerando in fide & charitate usque ad mortem, ut etiam post mortem aliorum opera possent iuari. Eodem modo responsum fit illi, ad Rom. 2. Reddet unicuique iuxta opera sua. Et illi ad Galat. 6. Quae seminauerit homo, hac & metet.*

18. Hæc D. Augustini sententia est, lib. de Cura pro mortuis gerenda cap. 1. ubi sic loquitur: *Cum hæc ita sint (quod scilicet mortui per alios iuuentur) quomodo huic opinioni contrarium non sit, quod dicit Apostolus (2. Corinth. 5. omnes enim astabimus ante tribunal Christi, ut ferat unusquisque secundum ea, quae per corpus gessit, siue bonum, siue malum, non te satius videre significas. Hæc quidem Apostolica sententia ante mortem admonet fieri, quod post prodesse post mortem: non tunc, quando iam recipiendum est, quod quisque gesserit ante mortem. Verum hæc ita soluitur quaestio. quoniam quodam vitæ genere acquiritur, dum in hoc corpore uiuitur; ut aliquid adiuuent ista defunctos: ac per hoc secundum ea, quae per corpus gesserunt, eis quae post corpus religiose, pro illis facta fuerunt, adiuuantur. Sunt enim quos nihil omnino adiuuant ista; siue pro his fiant, quorum tam mala sunt merita, ut neque talibus digni sint adiuuari: siue pro his fiant, quorum tam bona; ut talibus non indigeant adiumentis. Genere igitur vitæ, quod gessit quisque per corpus, efficitur, ut profint, vel non profint, quaecumque pro illis pie fiunt, cum reliquerit corpus. Nam meritum, per quod ista profint, si nullum comparatum est in hac vitæ, frustra quaritur post hanc vitæ. Ita fit, ut neque inaniter Ecclesia, vel suorum cura pro defunctis, quod potuerit religionis impendat: & tamen ferat unusquisque secundum ea, quae per corpus gessit.*

Hactenus Augustinus.

CAP